

РЕШЕНИЕ

№ 1782

гр. София, 12.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 20.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **10947** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 211 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на В. Б. А. срещу заповед рег. № 513з-7771/18.10.2016 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която му е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение на основание чл. 67 от ЗМВР, по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 4, на основание с чл. 203, ал. 1, т. 13, чл. 197, ал. 1, т. 6, чл. 204, т. 3 и чл. 226, ал. 1, т. 8 от ЗМВР. В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, поради допуснатото нарушение на административно производствените правила. Твърди, че допуснатото нарушение на основното императивно изискване по чл. 206, ал. 1 от ЗМВР го е лишило от правото му на защита.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. Е. Й., който поддържа жалбата моли заповедта да бъде отменена. Претендира съдебни разноски.

Ответникът – директор на СДВР, представляван от юрк. В. П., моли жалбата да бъде отхвърлена и да бъде потвърдена процесната заповед като правилна и законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 21 състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Жалбоподателят В. Б. А. към момента на издаване на заповедта бил държавен служител – младши инспектор, младши автоконтрольор I степен, 02 група „Пътен контрол”, 01 сектор „Организация и контрол на пътното движение”, отдел „Пътна полиция” при СДВР.

В СДВР са постъпили предварителни данни по подаден сигнал в ОДЧ на 09 РУ-СДВР. В предложението за образуване на дисциплинарно производство рег. № 513р-18943/17.05.2016 г., изготвено от зам.-директор на СДВР е отразена информация, че на 02.05.2016 г., около 04.26 часа две лица са проникнали в магазин „СВА“, находящ се в[жк], едното от които е установено от пристигналите на място служители на 09 РУ-СДВР като В. Б. А.. Последният се легитимирал пред полицаите с карта на служител на МВР и предложил сумата от 200 лв., за да го пуснат да си тръгне.

В тази връзка, със Заповед № 513з-3792/18.05.2016 г. на директора на СДВР (л. 19-20) е образувано дисциплинарно производство по чл. 207, ал. 1, т. 2 и ал. 2 от ЗМВР, срещу мл. инспектор В. Б. А. – младши автоконтрольор I степен в 02 група „Пътен контрол” на 01 сектор „Организация и контрол на пътното движение” към отдел „Пътна полиция” при СДВР, за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина. Със същата заповед е назначена комисия, която да проведе дисциплинарното производство.

С писмо рег. № 513000-8916/26.05.2016 г. по описа на СДВР, на дисциплинарно - разследващия орган са предоставени постановление за задържане за срок от 72 часа и определения на Софийски градски съд и Софийски апелативен съд относно взетата на служителя мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по сл. дело № 153/2016 г., прокурорска преписка № 8069/2016 г.

На 30.05.2016 г. младши инспектор В. Б. А. е запознат със заповед рег. № 513з-3792/18.05.2016 г. за образуване на дисциплинарно производство срещу него, за което е изготвен протокол рег. № 4332р-11206/03.06.2016 г. Представил писмено сведение (№ 4332р-10939/30.05.2016 г.), в което заявил, че обвиненията срещу него, които се съдържат в заповедта за образуване на дисциплинарно производство не отговарят на обективната действителност.

Със заповед № 513з-4106/31.05.2016 г. младши инспектор В. Б. А. е временно отстранен от длъжност.

На 13.06.2016 г., в 16.30 часа, младши инспектор В. Б. А. е запознат с покана рег. № 4332-11918/13.06.2016 г. за даване на писмени обяснения във връзка с чл.207, ал.1, т.2 от ЗМВР. Служителят отказал да даде такива, за което бил изготвен протокол рег. № 4332р-12919/24.06.2016 г.

Със заповеди рег. № 513з-4598/16.06.2016 г., рег. № 513з-5394/15.07.2016 г., рег. № 513з-6021/11.08.2016 г. по описа на СДВР срокът на дисциплинарно производство е удължаван. В. Б. А. е запознат със заповедите за удължаване на срока на проверката, но е отказал да се подпише, което е удостоверено е подписите на двама свидетели, за което са съставени съответните протоколи.

От извършената проверка, съгласно справка рег. № 4332р-16862/23.08.2016 г. е установено, че на 02.05.2016 г., около 04.26 часа е подаден сигнал в оперативна дежурна част (ОДЧ) при 09 РУ - СДВР за две лица, които изнасят голям черен чувал от магазин „СВА“, находящ се в[жк], [улица] се насочват към паркинг до магазина. Във връзка с постъпилия сигнал са изпратени служителите на 09 РУ - СДВР С. Г., Н. Х., Л. Г. и П. Л.. В близост до бл. 613 спрели лек автомобил, марка „ФОРД”, модел „ФОКУС“ с рег. [рег.номер на МПС] . Установили водача и собственик на

автомобила И. Л. И. и В. Б. А.. Последният се легитимирал с карта на служител на МВР и предложил на проверяващите служители С. Г., Н. Х. и Л. Г. сумата от 200 (двеста) лева, за да го пуснат. При извършената проверка на багажното отделение на колата открили черен чувал с неустановен брой кутии от различни марки цигари. За случая, полицейските служители докладвали на оперативния дежурен в ОДЧ при ОУ-СДВР, след което В. Б. А. е задържан със заповед за задържане рег. № 1094/02.05.2016 год.. На място била изпратена дежурна оперативна група от ОУ-СДВР. Съставени били протоколи от 02.05.2016 год. за претърсване и изземване в неотложни случаи, за оглед на местопроизшествие, за разпит на свидетели, в които са отразени факти и доказателствата по случая. До бл. 614 бил установен лек автомобил, марка „БМВ“, модел 318 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на младши инспектор В. Б. А., където били намерени и иззети радиостанция от неустановена марка и мобилен телефон, марка „С.“. Съставен бил протокол за претърсване и изземване по чл. 161, ал. 2 от НПК от дата 02.05.2016 год. По случая било образувано досъдебно производство (ДП) № 153/2016 г., по което В. Б. А. бил привлечен в качеството му на обвиняем с постановление на прокурор от СГП от дата 02.05.2016 год. и бил задържан.

На 18.08.2016 г., в 17.40 часа, младши инспектор В. Б. А. се запознал с обобщената справка. Предоставена му е възможност да даде обяснения или възражения в 24 (двадесет и четири) часов срок. Служителят депозирал възражение рег. № 4332р-16738/22.08.2016 г., които дисциплинарно-наказващият орган приел, че не кореспондират с обективните факти и обстоятелства събрани в хода на производството.

Видно от кадрова справка рег. № 513р-31001/11.08.2016 г., изготвена от отдел "Човешки ресурси" при СДВР (л. 139), на държавният служител В. Б. А. по време на службата, са налагани седем дисциплинарни наказания и е награждаван пет пъти с „Писмена похвала“.

Служителят В. Б. А. е запознат с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР с протокол рег. № я-39916/22.12.2015 год. С протокол рег. № я-32139/31.05.2016 год. е запознат с длъжностна характеристика рег. № я-25766/11.04.2014 год.

За резултата от проведеното дисциплинарно производство, ДНО е изготвил обобщена справка № 4332р-16565/18.08.2016 г. по описа на СДВР (л. 36-44), в която е направен извод, че с действията си мл. инспектор В. Б. А. е нарушил разпоредбите на чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 4 и чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР и етичните правила и принципи за поведение на държавните служители в МВР, регламентирани в чл. 15, чл. 19, чл. 20 и чл. 83 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, утвърден с МЗ рег. № 8121з-348/25.07.2014 г. С действията си мл. инспектор В. Б. А. е уронил престижа на СДВР което представлява тежко нарушение на служебната дисциплина, за което по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1 ("неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители") и т. 4 ("неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР") и чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР ("деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата"), се налага дисциплинарно наказание „Уволнение“. Служителят се е запознал с обобщена

справка № 4332р-16565/18.08.2016 г. на 18.08.2016 г. в 17:40 мин. Дал обяснения, в които посочил, че изложените в справката факти не отговарят на истината.

Обстоятелствата за извършеното тежко дисциплинарно нарушение от В. Б. А., подробно са описани както в обобщена справка рег. № 4332р-16565/18.08.2016 г. по описа на СДВР, така и в становище рег. № 4332р-16862/23.08.2016 г., изготвени от дисциплинарно разследващия орган. С резолюция от 18.10.2018 г. положена върху становището, директорът на СДВР е приел резултатите от проведеното дисциплинарно производство.

По делото като доказателство са приложени и публикации от различни медии в страната, които показват, че деянието е станало достояние на граждани и чрез разпространените различни информации, касаещи задържането на служителя и взетата му мярка за неотклонение "задържане под стража".

При тези фактически данни е издадена заповед рег. № 513з-7771/18.10.2016 г. от директора на СДВР, с която на държавния служител – В. Б. А., младши инспектор, младши автоконтрольор I степен, 02 група „Пътен контрол”, 01 сектор „Организация и контрол на пътното движение” към отдел „Пътна полиция” при СДВР, за нарушение на чл. 67 и чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР, и на основание чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 4, чл. 197, ал. 1, т. 6, чл. 204, т. 3 и чл. 226, ал. 1, т. 8 от ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание "Уволнение" и е прекратено служебното правоотношение. В заповедта е посочено, че наказанието се налага за нарушение на чл. 67 от ЗМВР - „Полицейските органи предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпления”, точка 19 („Държавният служител пази добро името на институцията, която представлява”), точка 20 („Държавният служител насърчава хората да спазват закона, като дават личен пример с поведението си”), и чл. 83 („Държавният служител не прикрива доведеното до знанието му правонарушение или такова, на което е свидетел, като предприема необходимите действия за неговото прекратяване, пресичане и разкриване”) от Етичен кодекс на поведение на държавния служител в МВР и нарушение на чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР – „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата”.

Посочено е, че извършеното деяние, уронващо престижа на службата и съставляващо тежко нарушение на служебната дисциплина, представлява нарушение на чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 4 от ЗМВР - неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители и неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР и чл. 203, ал. 1, т. 13 – деяния несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата, за което се налага дисциплинарно наказание “Уволнение”.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспорената заповед рег. № 513з-7771/18.10.2016 г. е връчена на жалбоподателя на 25.10.2016 г. Жалбата е подадена на 25.10.2016 г., т. е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

По основателността на жалбата:

Жалбата е основателна по следните съображения:

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган – директор на СДВР, овластен съобразно чл. 204, т. 3 от ЗМВР, в предвидената писмена форма по чл. 59 от АПК. С нея е наложено дисциплинарно наказание "Уволнение" и е прекратено правоотношението с държавния служител – младши инспектор В. Б. А. на основание чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 4 и чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР.

При издаването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е спазена процедурата по чл. 206, ал.1 от ЗМВР. Не би могло да се сподели разбирането, че заповедта е издадена извън срока по чл. 195, ал.1 от ЗМВР, доколкото надлежно срокът за дисциплинарното разследване е бил удължен до 14.08.2016 г., а наказващият орган се е запознал със становището на дисциплинарната комисия /стр. 26/ на 18.10.2016 г., поради което и заповедта е издадена в срока по чл. 195, ал.1 от ЗМВР.

Съдът намира, че обжалваната заповед № 513з-7771/18.10.2016 г. на Директора на СДВР не е издадена в съответствие с материалния закон по следните съображения:

В обжалваната заповед е възпроизведена накратко следната фактическа обстановка, послужила на административния орган като основа за взимането на решение за дисциплинарно наказание „Уволнение” - а именно, че на 02.05.2016 г., около 04.26 часа е подаден сигнал в оперативна дежурна част (ОДЧ) при 09 РУ - СДВР за две лица, които изнасят голям черен чувал от магазин „СВА“ в[жк], [улица] се насочват към паркинг до магазина. По сигнала са изпратени за реакция служителите на 09 РУ - СДВР С. Г., Н. Х., Л. Г., П. Л.. В близост до бл. 613 спират лек автомобил, марка „ФОРД”, модел „ФОКУС“ с рег. [рег.номер на МПС] . В него са установени водача и собственик на автомобила И. Л. И. и В. Б. А.. Последният се легитимирал с карта на служител на МВР, в хода на проверката е предложил на проверяващите служители С. Г., Н. Х. и Л. Г. сумата от 200 (двеста) лева, за да го пуснат. При проверка на багажното отделение на колата е открит черен чувал с неустановен брой кутии от различни марки цигари. В. Б. А. е задържан със заповед за задържане рег. № 1094/02.05.2016 год. На място е изпратена дежурна оперативна група от 09 РУ, като са съставени протоколи от 02.05.2016 год. за претърсване и изземване в неотложни случаи, за оглед на местопроизшествие, за разпит на свидетели, в които са отразени факти и доказателствата по случая. Образувано е досъдебно производство № 153/2016 г., по което В. Б. А. е привлечен в качеството му на обвиняем с постановление на прокурор от СГП от дата 02.05.2016 год. Взета му е мярка за неотклонение „Задържане под стража” за срок от 72 часа. Случаят е станал обществено достояние, чрез всички медии,

отразили случая, с което В. Б. А. е уронил престижа на МВР. С действията си, той не е изпълнил служебните си задължения по чл. 67 от ЗМВР и виновно е нарушил т. 19, т. 20 и чл. 83 от Етичен кодекс за поведение на държавните служители в МВР, деяние съставляващо тежко нарушение на служебната дисциплина, налагащо дисциплинарно наказание уволнение на основание чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 4 от ЗМВР. Посочено е, че В. Б. А. е нарушил и чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР.

При така установените факти, настоящият състав на съда намира, че обжалваният административен акт е издаден в нарушение на чл. 210 от ЗМВР, както и в нарушение на материалния закон.

Съгласно изискването на чл. 210, ал. 1 ЗМВР дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. В случая, в заповедта не е описано поведение, осъществяващо дисциплинарно нарушение, а състав на престъпление от общ характер. Такива описания не се съдържат и в изготвените в дисциплинарното производство Обобщена справка и Становище. В заповедта, а и в съпровождащите я документи (становище и обобщена справка) не са описани действията на В. Б. А., с които същият е нарушил чл. 67 и чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР. Самото цитиране на правни норми в т. ч. и на норми от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР не отменя задължението за мотивиране на заповедта. Фактът на задържане на служителя и вземането на мярка на неотклонение са действия на държавни органи, а не на държавния служител. Нарушението на предписаната от закона форма е съществено, тъй като нарушава правото на държавния служител на защита и е достатъчно основание за отмяна на оспорената заповед.

За да е налице обоснованост на извода на дисциплинарно-наказващия орган за наличие на дисциплинарно нарушение, задължително се изисква спазването на реквизитите по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР при издаване на заповедта. В процесния случай, в заповедта дисциплинарната отговорност на В. Б. А. е ангажирана за неспазване на правилата на етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР и за деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата. Досежно неспазване на правилата на Етичния кодекс е посочено, че В. Б. А. е нарушил следните разпоредби:

-точка 19 (*„Държавният служител пази добро името на институцията,*

която представлява”),

-точка 20 („Държавният служител насърчава хората да спазват закона, като дават личен пример с поведението си”) и

-чл. 83 („Държавният служител не прикрива доведеното до знанието му правонарушение или такова, на което е свидетел, като предприема необходимите действия за неговото прекратяване, пресичане и разкриване”).

Не се посочват и не се доказват с кои свои действия или бездействия В. Б. А. е извършил сочените в т. 19, т. 20 и чл. 83 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители на МВР нарушения.

Жалбоподателят е санкциониран за нарушение на чл. 67 от ЗМВР за това, че в качеството си на полицейски орган, вместо да предотвратява, пресича, разследва и разкрива престъпления, сам е извършил такова. Цитираната за нарушена разпоредба на чл. 67 от ЗМВР вменява задължение на полицейските органи да предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпления. В обстоятелствената част на обжалваната заповед не се излагат твърдения младши инспектор В. Б. А. с поведението си чрез действие или бездействие да не е изпълнил задължението си, произтичащо от чл. 67 от ЗМВР. Обвинението е, че служителят е извършил престъпление. Извършването на престъпление от полицейски служител не е нарушение на чл. 67 от ЗМВР. От друга страна, твърдението за извършено престъпление изисква ясно и точно описание на фактическия състав на конкретното деяние, съставляващо престъпление по НК. Такова описание липсва.

Всъщност по делото няма спор, че В. Б. А. е работил в МВР като полицейски служител, и е бил задържан на 02.05.2016 г. Повдигнати са му обвинения в престъпления по чл. 304а, вр. чл. 304 ал. 1 и чл. 195, ал. 1, т. 3 и т. 4, вр. чл. 194 ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, взета му е мярка за неотклонение „Задържане под стража”. Няма спор, че медийното отразяване на задържането на В. Б. А. има негативен отзвук за обществения имидж на СДВР и МВР, доколкото както е записано и в Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР /с който В. Б. А. е надлежно запознат/ корупционните прояви са несъвместими със службата. Заповедта обаче се явява незаконосъобразна поради допуснати необосновани фактически изводи относно деянията на В. Б. А., квалифицирани като дисциплинарни нарушения, които от своя страна са довели до неправилно прилагане на материалния закон. Деянията, за които се твърди, че са извършени от жалбоподателя, не са установени и доказани по несъмнен и безспорен начин в дисциплинарното производство. В представените към дисциплинарната преписка писмени

доказателства безспорно се открояват две противоречащи си позиции - тази на държавното обвинение /което не е страна в дисциплинарното производство и което съгласно чл. 127, ал.1 от Конституцията на Република България суверенно решава дали да повдигне, срещу кого да повдигне и по кой текст от наказателния закон да повдигне обвинение, като корелативно на това негово правомощие стои правото на несправедливо обвинения да предяви иск по ЗОДОВ/ и тази на привлеченото към дисциплинарна отговорност лице. Втората позиция - на жалбоподателя В. Б. А. е заявена в писмените му обяснения, депозираните в рамките на разследването-а именно, че не е извършвал нарушенията и престъпленията, в които е обвинен. Позицията на дисциплинарно наказващият орган за съжаление не е изразена категорично в рамките на издадения административен акт, като в нея липсва анализ на двете групи доказателства, събрани в рамките на извършваната проверка. Спорно е и дали приложените към дисциплинарната преписка протоколи от разпити на свидетели в досъдебното производство биха могли да служат като доказателства в настоящето производство. Дисциплинарно разследващият орган очевидно е изпитвал колебания, като е събрал допълнително сведения от служителите С. Г., Н. Х. и Л. Г.. Съдът счита, че в дисциплинарното производство не могат да се ползват доказателства в ч. и разпити на свидетели, събрани в наказателното производство. По арг. на чл. 39, ал. 2 АПК доказателствени средства, които са събрани или изготвени по реда, предвиден в специалните закони, са допустими.

В тази насока следва да се отбележи, че съставените от органите на досъдебното производство писмени доказателства, в това число протоколи за разпит на свидетели изразяват фактически и правни положения, които са именно на тези органи, а не самостоятелни изводи на дисциплинарно разследващия и наказващ орган. Всъщност все позовавайки се на Конституцията на Република България и НПК, единствено съдът би могъл да каже с вязла в сила присъда дали повдигнатите от органите на прокуратурата обвинения са основателни, т.е. дали едно лице е извършило виновно деянието, в което е обвинен и какво наказание следва да му се наложи. Това е основен принцип в правната държава - всеки да се счита за невинен до доказване на виновността му с вязла в сила присъда. В тази насока е именно разпоредбата на чл. 203, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, което обаче правно основание по обективни причини не може да се използва в настоящия случай. За да се отговори на въпроса за дисциплинарната отговорност на В. Б. А., наказващият орган е следвало да направи анализ на събраните в производството доказателства, което не е сторено.

Нарушенията на формата на акта водят и до съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаване на оспорената заповед и до нарушение на материалния закон. В случая е нарушено правото на защита на служителя, тъй като с оспорената заповед на същият е вменено извършване на престъпление от общ характер, а не дисциплинарно нарушение, обосноваващо налагане на дисциплинарно наказание. От заповедта и от съпровождащите я документи не става ясно с какви действия държавният служител е извършил дисциплинарни нарушения. Този порок на административният акт не може да бъде саниран с изложеното в обобщената справка и становището, тъй като в същите се съдържат преразказ на свидетелските показания, събрани в административното производство, но не и описание на действия на служителя, обосноваващи извършени дисциплинарни нарушения.

Въпреки събраните по делото доказателства, сочещи на извършено от В. Б. А. тежко дисциплинарно нарушение, то предвид изложените фактически основания за издаване на оспорената заповед съдът не може да обоснове извод за законосъобразност на административния акт, тъй като от една страна това би означавало съдът да измени фактическите основания за налагане на дисциплинарното наказание, което е недопустимо, а от друга страна при направеното описание в заповедта да приеме, че служителят е извършил престъпление от общ характер, което не е в правомощията на административното правосъдие. Действията по задържане на жалбоподателя и предявяване на обвинение за извършено престъпление от общ характер са действия на компетентните за това органи, а не на служителя, като обвинението подлежи на доказване по предвидения за това в закона ред. Липсата на описани и доказани конкретни действия от страна на служителя, с които същият да е осъществил деяния, нарушаващи норми на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР изключват и уронване на престижа на службата. Медийният отзвук по случая също отразяват действията на полицията и прокуратурата по задържането на полицейски служители във връзка с евентуално извършено престъпление от общ характер, но не и с конкретно поведение на жалбоподателя, нарушаващо етичните правила за поведение, с което се уронва престижа на МВР.

Не е ясно с кои свои конкретни действия В. Б. А., се твърди да е нарушил служебните си задължения, в т. ч. и нарушения на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Както бе посочено по-горе действията по задържане на В. Б. А. и предявяване на обвинение за извършено престъпление от общ характер са действия на компетентните за това органи, а не на служителя, като обвинението подлежи на

доказване по предвидения за това в закона ред. Липсата на описани и доказани деяния от страна на служителя, с които същият да е осъществил действия, с които е нарушил норми на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР изключват и уронване на престижа на службата. Медийният отзвук по случая също отразява действията на полицията и прокуратурата по задържането на полицейски служители във връзка с евентуално извършено престъпление от общ характер, но не и конкретно поведение на В. Б. А., нарушаващо етичните правила за поведение, с което се уронва престижа на МВР. Следователно изводът на съда, че спрямо служителят не са осъществени материалноправните предпоставки на чл. 67 и чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, поради което и заповедта е издадена в нарушение на материалноправните норми на закона, е законосъобразен и съответен на събраните по делото доказателства.

В оспорената заповед са описани подробно задържането на жалбоподателя, повдигнатото обвинение и взетата мярка за неотклонение, но не и действия или бездействия от страна на служителя, които следва да се квалифицират като тежко дисциплинарно нарушение, засягащо общовалидни обществени ценности, водещо до накърняване обществения авторитет на институцията. Както задържането, така и медийните публикации във връзка с него, които го правят обществено достояние, са факти, настъпили извън волята на служителя. Взетите по отношение на него мерки за процесуална принуда и повдигнатото обвинение не могат да заместят задължението на органа да изложи съображения за причините, поради които описаното в заповедта поведение е несъвместимо с морала. Изводът за нарушение на правила от ЕК е основан на предположение, че жалбоподателят е извършител на престъплението, за което е обвинен, и това обуславя негативната оценка на органа в морален план. Упражнената спрямо служителя държавна принуда и медийният отзвук не заместват обаче мотивите на органа, обосноваващи поведение в нарушение на морално-етични правила, уронващо престижа на службата, каквито в случая не са изложени, т.е. в тази част на акта липсват фактически основания, очертаващи допуснатото дисциплинарно нарушение. Съгласно чл. 203, ал. 2 от ЗМВР държавните служители в МВР носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност. В случая обаче, при презумпция за невинност до доказване на противното, в едно административно дисциплинарно производство, при неприключило наказателно такова с влязла в сила присъда, е прието за безспорно установено, че на посочената дата жалбоподателят е извършил

престъплението, за което е привлечен като обвиняем. Само това обстоятелство води органа до заключението, че е налице деяние на В. Б. А., което е несъвместимо с цитираните в заповедта етични правила за поведение на държавен служител в МВР, станало е обществено достояние и е уронило престижа на институцията. Този извод според съда е в нарушение на установения в страната правов ред, на основните принципи на правото, на КЗПЧОС, ратифицирана без резерви от България през 1992 г., чиито норми се ползват с примат над вътрешното право съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на РБ, както и на норми от правото на ЕС, които са в сила за страната от 2007 година. Липсват преки или косвени доказателства в административната преписка за съпричастност на жалбоподателя към инкриминираното деяние /участие в кражба и даване на подкуп/ и тъй като уволнението му е изцяло заради участие в приемането кражба и предаването на наследващ му се дар/подкуп/, то при това положение не може да се приеме за доказано от дисциплинарно-наказващия орган, че служителят не е изпълнил служебните си задължения по чл. 67 от ЗМВР и виновно е нарушил т. 19, т. 20 и чл. 83 от Етичен кодекс за поведение на държавните служители в МВР и чл. 203 ал. 1 т. 13 от ЗМВР.

В обобщение, приетите за безспорно установени от наказващия орган нарушения на служебната дисциплина с автор В. Б. А. не се доказаха в приетата от ответника кумулативна даденост. Това означава, че макар да е издадена от компетентен орган, заповедта противоречи на закона и на неговата цел и подлежи на отмяна.

Съдът намира, че при издаване на оспорената заповед дисциплинарно-наказващият орган не е изпълнил императивното изискване на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР. В заповедта липсват каквито и да било мотиви на органа, изразяващи неговата оценка на твърдяното нарушение като тежест на нарушението, обстоятелствата, при които то е извършено, последици, които са настъпили, форма на вина на служителя и цялостното поведение на служителя. С административния акт е наложено дисциплинарно наказание - уволнение, като не е налице яснота защо органът е приел, че следва да определи именно това наказание, а не някое друго. Такива съждения няма изложени нито в оспорената заповед, нито в друг документ, част от дисциплинарната преписка.

Обвиненията са неясни и декларативни, като липсват конкретни факти за начина, по който са осъществени именно от наказаното лице. Така описаните нарушения, макар формално да съдържат предвидените в чл. 210, ал.1 от ЗМВР реквизити относно извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които са извършени, не съдържат описание на

изпълнителните деяния – чрез кои действия или бездействия виновно държавният служител е нарушил служебната дисциплина. Горното е съществено нарушение на административнопроизводствените правила, обуславящо абсолютна пречка за реализиране правото на защита на дисциплинарнонаказаното лице, което е отменително основание по чл. 146, т. 3 от АПК.

Обжалваната заповед е постановена и при неспазване на материалноправни разпоредби по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК. Съобразно правилото на чл. 170, ал. 1 от АПК в тежест на административния орган е да установи законовите изисквания при издаването на административния акт. При липсата на индивидуализация на нарушенията на Етичния кодекс за поведение на държавните служители на МВР, обстоятелствата, при които са извършени, както и доказателствата, които ги потвърждават, съдът прави извод, че обвиненията са необосновани, поради което като недоказани следва да бъдат счестени за неосъществени от жалбоподателя.

По така изложените съображения обжалваната заповед е издадена в нарушение на материалния закон, което обуславя извода за нейната незаконосъобразност.

С оглед на горното жалбата на В. Б. А. се явява основателна и заповед № 513з-7771/18.10.2016 г. на Директора на СДВР следва да се отмени.

При този изход на спора претендираните от жалбоподателя разноси следва да му се присъдят в доказан по делото размер, като се уважи и направеното от ответника възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар. По делото са представени доказателства за заплатена държавна такса за образуване и разглеждане на делото в размер на 10 лв., доказателства за договорен и заплатен адвокатски хонорар за един адвокат в размер на 400 лв. за осъщественото процесуално представителство пред първата инстанция. Съгласно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен минимален интерес (каквото е и настоящото дело) за дела по ЗМВР минималния адвокатски хонорар е в размер на 400 лв. С оглед фактическата и правна сложност на делото съдът намира, че следва да се присъди минимум по Наредба № 1/2004 г. и на жалбоподателя следва да се присъдят разноси за адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 400 лв. Тази сума е посочена и от жалбоподателя. Предвид изхода на делото следва да се осъди Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Б. А.

направените по делото разноси в размер на 410 лв., представляващи изплатено адвокатско възнаграждение и 10 лева заплатена държавна такса. Неоснователно е в тази връзка искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 21 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед рег. № 513з-7771/18.10.2016 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи жалбата, с която на В. Б. А. е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, **ДА ЗАПЛАТИ** на В. Б. А., направените по делото разноси в размер на 410 (четиристотин и десет) лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: